

INGEZONDEN.

DE ZAAK RUINEN.

De verschillende ingezonden stukjes in dezen hebben aan buitenstaanders, zooals ondergeteekende, stellig niet veel licht gegeven; begrijpelijkerwijs, want „zaken” als deze zijn te samengesteld, dan dat zij in enkele pro- en contra's uiteengezet zouden kunnen worden.

Terwijl ik mij dus geheel buiten de „zaak” houdt, geeft collega DOETS' laatste stukje mij toch aanleiding iets op te merken. En wel dit: Nu coll. DOETS' den naam noemt van ds. R. TEN KATE te Ruinen en in dit noemen blijkbaar een verwijt tot uiting brengt, verklaar ik, ds. TEN KATE goed kennend, diens karakter en motieven volmaakt te vertrouwen. Er kan sprake zijn van verkeerd inzicht; er zou sprake kunnen zijn van bemoeizucht — ik weet hoe bedilzuchtig sommige predikanten zijn, ook in dokterskwesities — maar hoe ook, ik kan het niet anders dan verregaand onkiesch noemen, nù een eenmaal kosteloos verrichte verlossing ter sprake te brengen! Alsof hierin kracht van argumentatie ligt!

Gesteld dat ik iets leelijks te weten kom van een ander, waardoor hij niet te handhaven is in zijn werk of omgeving, dan kan toch een vroeger verrichte dienst mij niet den plicht opleggen te verzaken wat ik als publiek belang zie? Een kostelooze verrichting mag geen premie worden tot vrijwaring voor de gevolgen van eventueel later te begane fouten. Ik weet in dezen van geen fouten, die begaan zijn: maar coll. DOETS behoorde de laatste te zijn, die die kostelooze verlossing noemt. Het kan immers ook zoo zijn: „Ondanks die kostelooze verlossing, heeft ds. TEN KATE toch gemeend . . . enz.”.

De laatste alinea van coll. DOETS' stukje gaf mij minder ergernis dan wel verbazing. Ik hoop, dat coll. DOETS ons de mededeeling van zijn behandeling, waardoor hij in den tijd van de spaansche griep te Ruinen het sterftcijfer buitengewoon laag kon houden tegenover de naaste omgeving, niet zal onthouden. Ik had ook zeer weinig sterfte aan spaansche griep; ik mag dankbaar zijn voor den pluim, dien ik nu van onverwachte zijde ontvang. Er zijn vele collegae, die in dienzelfden tijd buitengewoon zwaren arbeid gedaan hebben. Waarschijnlijk zullen de meeste collegae beter en bescheidener dan coll. DOETS onderscheid maken tusschen het ons toch zoo bekende post en propter.

Nederhorst den Berg, 9 Februari 1920.

A. HIJMANS.

NEDERLANDSCHE GENEESKUNDIGEN BIJ DE INTERNATIONAL HEALTH BOARD VAN DE ROCKEFELLER FOUNDATION.

Dezer dagen ontvingen wij bezoek van den heer WICKLIFFE ROSE, general director van de International Health Board (een onderdeel der ROCKEFELLER Foundation), die onze medewerking inriep tot het verbinden van één of twee Nederlandsche geneeskundigen aan de „field staff” van de „Board”. Aan zijn wensch gehoor gevend laten wij de ons verstrekte inlichtingen over zulk een verbintenis hier volgen.

De „International Health Board” wijdt zich aan vraagstukken der volksgezondheid over de geheele wereld. Zij zoekt samenwerking met de overheid daar, waar zij meent, dat werk voor haar te doen valt. Dit werk bestaat: 1°. in het aanschouwelijk maken van wat ter bestrijding van bepaalde ziekten kan worden ondernomen; 2°. in aanmoediging der publieke belangstelling in vraagstukken der volksgezondheid; 3°. in het tot ontwikkeling brengen van hygiënische organisaties; 4°. in het stichten van scholen tot opleiding van hygiënisch personeel; en 5°. in het toekennen van beurzen aan veelbelovenden op het gebied van haar werkzaamheid. De „Board” werkt reeds in elf

Amerikaansche staten en vijf en twintig andere landen (Egypte, Suriname, Frankrijk, Tsecho-Slowakije, enz.).

De geneesheeren van de „field staff” kunnen zich voor zekeren tijd geheel aan één bepaald vraagstuk wijden (malaria, ankylostomiasis, gele koorts, enz.); hun bestemming is echter de gezondheidsvoorziening over haar geheele breedte.

Een vreemdeling, die verbonden wordt aan de „staff”, dient eerst eenigen tijd in de Vereenigde Staten; later zendt de directie hem daarheen, waar zij hem noodig heeft, zooveel mogelijk rekening houdend met zijn voorkeur. De meeste geneesheeren aan de „Board” verbonden zijn getrouwd, en hebben hun gezin bij zich in het land, waar zij werken.

Het aanvangssalaris bedraagt 2500 dollar per jaar en stijgt bij geregelde promotie (niet-automatisch) tot 6500 dollar in het achtste jaar. Bij verblijf buiten de Vereenigde Staten wordt het met 10 pCt. verhoogd.

Geneeskundigen, ouder dan 35 jaar, komen niet in aanmerking.

Voor de aanmelding verwijzen wij naar de advertentie in dit nummer van het *Tijdschrift*.

Amsterdam,
12 Februari 1920.

W. A. KUENEN.

J. J. VAN LOGHEM.

VRIJE ARTSENKEUZE VOOR HET SPOORWEGPERSONEEL.

I.

Vele jaren lang behandelde mijn collega, de spoorarts, het personeel der H. IJ. S. M., en vele jaren lang kwamen vele vrouwen en kinderen van dit personeel tot mij, den niet-spoorarts, om hulp en troost. Vond de eene dag den spoorarts aan het bed van den spoorman, de volgende vond den niet-spoorarts aan hetzelfde bed van des spoor. mans-vrouw. Totdat de H. IJ. S. M. zich verbond met de S. S. en de geneeskundige behandeling van haar personeel overdroeg aan het ziekenfonds der S. S. En niet alleen het personeel, ook de vrouwen en kinderen van het personeel konden zich voortaan geneeskundige hulp verschaffen door dit ziekenfonds, waar vrije artsenkeuze ontbrak. Het gevolg hiervan moest zijn, dat tal van particuliere patiënten van „niet-spoorartsen” zouden worden ziekenfonds-patiënten van spoorartsen. Ik schreef mijn bezwaren aan de C. O., die daarna in het *Tijdschrift* mededeelde, dat zij onderhandelde met het bestuur van dit ziekenfonds en het bestuur der spoorartsen-organisatie en hoopte spoedig den uitslag van deze onderhandelingen te kunnen mededeelen. Tot nu toe is mij, den niet-spoorarts, van deze onderhandelingen, die ook mij aangaan, daar mijn particuliere patiënten erbij betrokken zijn, niets bekend. Dit, ondanks een schrijven aan de C. O. om inlichtingen.

Als eenvoudig soldaier in het Maatschappij-leger heb ik trouw den strijd medegestreden, tusschen de afdeling Twenthe en de Kon. Weefgoederen Fabriek, voor vrije artsenkeuze. En nu moet ik het aanzien, dat met sanctie van de C. O. en van onze Maatschappij, een ziekenfonds zonder vrije artsenkeuze zich uitbreidt ten koste van mijn particuliere praktijk. Dat is niet alleen geen recht, dat is onrecht. En met mij worden vele collegae door dit onrecht getroffen, hetwelk tot verbittering aanleiding moet geven. Daarom verdient het ingezonden stuk van collega RIVE in het *Tijdschrift* van 14 Februari de volle aandacht van ons hoofdbestuur, evenals dat van collega WENTINCK in het nummer van 20 December 1919.

Borne, 16 Februari 1920.

H. J. STOMPS.

II.

Door de fusie van de S. S. en de H. S. M. zijn de spoorwegartsen van laatstgenoemde maatschappij in scheeve verhouding geraakt tegenover de collegae, die ter plaatse mede fondspraktijk uitoefenen. Over de vraag, of deze spoorwegartsen het contract hadden mogen onderteekenen, waarbij zij zich verbinden beambten en de gezinsleden van dezen volgens het overgenomen stelsel van de S. S. (Z, en O. fonds) geneeskundige